

πολυφωνίες

ολοκληρώνοντας τον κύκλο

Ο,τι ανοίγει κλείνει, κι ό,τι κλείνει ανοίγει... έτσι μ' έμαθε ο μπαξές μου. Κι ο ανθρώπινος μπαξές δε διαφέρει απ' τον μπαξέ των φυτών. Κι αυτός είναι ένας φυσικός κύκλος ζωής. Εν τω μέσω των διαφόρων συναντήσεων «κλεισίματος» των ομάδων νέων του Δ.Ε.Ν. αυτού του μήνα - επιστρέφοντας στον κήπο μου για μια ανάσα, βρήκα ανθισμένες τις αγκινάρδες. Πρώτη φορά άνθιζαν. Ολοκλήρωναν ένα κύκλο... όπως κι εμείς.

ΑΝΟΙΞΑΜΕ πολλαπλούς χώρους έκφρασης - σε πολύ διαφορετικά μεταξύ τους κοινωνικά πεδία. Κάθε μικρή κοινότητα, νέων & ενηλίκων, είχε τις δικές τις ανάγκες που ανέμεναν να τις οσφρηστούμε. Μάθαμε να εναρμονίζουμε το βηματισμό μας με τους διαφορετικούς ρυθμούς κάθε κοινωνικού χώρου που φιλοξένησε ένα Δ.Ε.Ν. - να προτείνουμε το άνοιγμα νέων δρόμων για τους νέους και να τους συνοδεύουμε στα δικά τους βήματα καθώς συνδιαμορφώναμε τη δράση. Έτσι, ανοίξαμε μονοπάτια κοινωνικής συν-εξέλιξης - πολύτιμη μεθοδολογία για όλη τη φύση γύρω μας κι όμως τόσο δύσκολη ακόμα για μας τους ανθρώπους.

ΠΕΡΠΑΤΗΣΑΜΕ - όχι πάντα εύκολους - δρόμους συνύπαρξης αλλά και, ίσως πιο σημαντικά, συνδημιουργίας. Περπατήσαμε το δρόμο από το όνειρο στην πράξη πολλές φορές, και με πολλές διαφορετικές ομάδες νέων, αξιοποιώντας πολλά διαφορετικά εκφραστικά εργαλεία, και παράγοντας πολύμορφο έργο. Κάθε μικρή δράση έχτιζε πάνω σ' όλες τις προηγούμενες και

παρήγαγε εναύσματα για τις επόμενες. Περισσότερο με προσεκτικό σχεδιασμό σε κάθε φάση του κύκλου, παρά με αρχικό, συνολικό προγραμματισμό, βιώσαμε μια πολυφωνία που χώρεσε 847 νέους. Καταφέραμε για τον καθένα τους, αλλά και για όλους μας μαζί, το Δ.Ε.Ν. να σημαίνει κάτι ουσιαστικό και ζωογόνο.

ΦΤΑΣΑΜΕ να ολοκληρώνουμε τη δράση μας εντός του ΚΕΣΠΕΜ, εντός του ΠΕΜ. Ακριβώς επειδή όλες οι παραπάνω διεργασίες δεν

κοινωνικές δομές που ακολουθούν αυτό το "κράτημα" στην υπάρχουσα δομή δεν εξελίσσονται, αργοπεθαίνουν. Έχουμε ανάγκη μιας αφομοίωσης. Ενός χώρου μέσα στον οποίο θα μπορέσει ο καθένας μας να αξιολογήσει τα πεπραγμένα, να κρατήσει την ουσία της βιωματικής γνώσης που κέρδισε πράττοντας, και να ονειρευτεί τρόπους να φυτέψει αυτούς τους σπόρους μέσα στις κοινότητές μας. Να ψάξει εκείνα τα κοινωνικά πεδία που θα προσφέρουν τις κατάλληλες συνθήκες για ένα νέο άνοιγμα δράσης. Σήμερα,

έχουν ποτέ ένα "τέλος", κι επειδή ένα ζωντανό εργαστήρι διαμορφώνει τη μεθοδολογία του καθώς πράττει, έχουμε μεγάλη ανάγκη να αντιληφθούμε αυτό το "τέλος" ως κάτι πιο σύμπλοκο. Κάτι που "γιορτάζει" τ' αποτελέσματα της δράσης χωρίς να θεωρεί τη δράση αυτοσκοπό. Να υπάρχει για να υπάρχει, έτσι όπως είναι, χωρίς καμία μεταμόρφωση, κανένα νέο άνοιγμα. Οι ζωντανοί οργανισμοί, οι φυσικές αλλά και οι

το Δ.Ε.Ν. αποχωρίζεται το καβούκι του, την παρούσα του μορφή. Όχι όμως και την ουσία του.

Αυτό το τεύχος είναι γεμάτο από το ξεκίνημα αυτής της φάσης - στιγμές αφομοίωσης των ομάδων νέων. Στιγμές όπου σταθήκαμε και γιορτάσαμε "τι Δ.Ε.Ν. είμαστε" και "τι Δ.Ε.Ν. κάνουμε"... Σας προσκαλούμε να τις μοιραστείτε τις μαζί μας.

- για την Ομάδα Εμπυχωτών,
Αννη Βασιλείου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

Ολοκληρώνοντας τον κύκλο	1
Ομάδα παιδιών Δεκάργχου	2-3
Ομάδες νέων Δ.Ε.Ν. Ξάνθης	4-6
Ομάδα παιδιών Δ.Ε.Ν. Εχίνου	7
Ομάδες νέων Δ.Ε.Ν. Γλαύκης	8-11
Ομάδες νέων Δ.Ε.Ν. Κομοτηνής	12-15
Ομάδες νέων Δ.Ε.Ν. Ιάσμου	16-21
Ομάδα παιδιών Δ.Ε.Ν. Σαπών	22
Ομάδα παιδιών Δ.Ε.Ν. Οργάνης	23
Ιστορίες για την αγάπη	24

Η ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια μακρινή χώρα, η χώρα του ουράνιου τόξου. Ήταν μια χώρα με πολλά δέντρα, πολλά λουλούδια, πολύχρωμα σπίτια και πολύχρωμους ανθρώπους. Αν και υπήρχαν πολλά διαφορετικά χρώματα που αντιπροσώπευαν αυτή την χώρα όλοι ζούσαν αρμονικά με την αγάπη της Βασίλισσας τους - της Χρωματούλας.

Η Χρωματούλα ήταν δίκαιη και βοηθούσε τους πάντες, έτσι ώστε να μην παραπονιέται κανένας. Όλα κυλούσαν ομαλά μέχρι τη στιγμή που δύο κακοί ερευνητές, θέλοντας να ερευνήσουν την χώρα και τον πλούτο που έχει αυτή, αποφάσισαν να πάνε εκεί. Με το που έφτασαν στη χώρα αντίκρισαν ένα θαυμάσιο θέαμα που τους εξέπληξε. Είδαν όλους τους κατοίκους να δουλεύουν τραγουδώντας και γεμάτοι χαρά, κάτι που δεν υπήρχε στη χώρα την δικιά τους.

Αυτό όμως που τους έκανε φοβερή εντύπωση ήταν το πόσο αρμονικά δούλευαν τα μικρά παιδιά που κουβαλούσαν τα διαφορετικά χρώματα για το στολισμό του ουράνιου τόξου. Έτσι σκέφτηκαν πως καλή ιδέα θα ήταν να έκλεβαν αυτά τα παιδιά και να τα πήγαιναν στη χώρα τους, για να την χρωματίσουν και αυτή, και κάπως έτσι ξεκινάει το παραμύθι μας...

Βγαίνουν οι κακοί και δελεάζοντας τα παιδιά με σοκολάτες τους παίρνουν και τους πάνε στη χώρα τους...

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ 1: Γεια σας , τι κάνετε καλά μου παιδάκια;

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ 2: Ε... εμείς ήρθαμε από την σοκολατοχώρα και θέλουμε να σας πάμε εκεί για να τρώτε όλη την μέρα σοκολάτες.

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ 1: Σας αρέσουν οι σοκολάτες;;

ΠΑΙΔΙΑ: Ναι!!!...

ΕΡΕΥΝΗΤΕΣ: Τότε πάμε... (τους βγάζουν τα χρώματα και τους παίρνουν)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Το άλλο πρωινό ξυπνώντας η Χρωματούλα βρίσκει πεταμένα τα χρώματα και άρχισε να ψάχνει... μετά από πολύ ώρα ψαξίματος κατάλαβε πως τα απιδιά των χρωμάτων λείπανε...

ΧΡΩΜΑΤΟΥΛΑ: Μα πού πήγαν τα αγαπημένα μου; Δεν τα βρίσκω... *(αρχίζει να κλαίει)*. Άμα λείπουν τα χρώματα από την χώρα μας θα σκοτενιάσει ολόκληρη και πέσει σκοτάδι πρέπει να τα βρούμε...

Όλη η χώρα έκλαιγε γιατί ήξεραν πως χωρίς τα χρώματα δεν θα ζημέρωνε ποτέ πια...

ΧΡΩΜΑΤΟΥΛΑ: Πρέπει να υπάρχει κάποιο σημάδι για να τα βρούμε...

Εκείνη τη στιγμή βρίσκει τα χαρτάκια από τις σοκολάτες πεταμένα) και αρχίζει να τα ακολουθεί, ζητάει βοήθεια από τους κατοίκους και όλοι μαζί ξεκινάνε για το ψάξιμο...τελικά έρχονται μπροστά στην πόρτα της σοκολατοχώρας και δεν ξέρουν πώς να μπουν μέσα, ενώ τα παιδιά με τα χρώματα κλαίνε και ακούγονται από έξω.

ΠΑΙΔΙΑ: Αφήστε μας να φύγουμε, δεν μπορούμε να χρωματίσουμε την δικιά σας τη χώρα....

ΕΡΕΥΝΗΤΕΣ: Θα σας αφήσουμε όταν η Χρωματούλα θα φέρει τη ζώνη της τη μαγική... *(ακούνε να χτυπά κάποιος την πόρτα)*

ΠΑΙΔΙΑ: Αααααα η Χρωματούλα θα είναι! Ήρθε από μόνη της σε εμάς!!!

Οι ερευνητές προσπαθούν να αρπάξουν την ζώνη της Χρωματούλας... Όμως δεν ήξεραν πως και το ραβδί της Χρωματούλας ήταν μαγικό και ξαφνικά δίνει μια στο έδαφος και διώχνει όλη την κακία που είχαν εκείνοι οι δύο άνθρωποι, οι δύο ερευνητές έπεσαν κάτω για λίγο, ζαλίστηκαν και όταν συνήλθαν ήταν διαφορετικοί άνθρωποι, πλέον δεν τους κυριαρχούσε το κακό αλλά το αντίθετο, το καλό... Έτσι όλα τα χρώματα ξαναζωντάνεψαν και επέστρεψαν στη χώρα τους τραγουδώντας... από πίσω τους μετά από λίγο είδαν και τους κακούς που πλέον ήταν καλοί και τους ακολούθησαν...για να ζήσουν όλοι μαζί αρμονικά και ευτυχισμένα.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Αν και είμαστε όλοι διαφορετικοί για το καλό του τόπου μας, πρέπει πάντα να είμαστε καλόψυχοι και ενωμένοι!!!

... όταν μια ομάδα νέων ενηλίκων γυναικών δημιουργεί τις φιγούρες & μία ομάδα παιδιών τις αξιοποιεί για να δημιουργήσει το παραμύθι - τότε γεννιέται το ΚΟΥΚΛΟΘΕΑΤΡΟ της σχέσης μητέρας & παιδιού...

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε μια παρέα παιδιών που τους άρεσε να παίζουν διάφορα παιχνίδια και να δημιουργούν. Έψαξαν, έψαξαν, έψαξαν, και τελικά βρήκαν τον κατάλληλο χώρο για να εκφράσουν τα συναισθήματά τους, θα θέλω τους, και σήμερα έχουν να σας πουν:

Αγάπη. (Ενίς)

Φιλία. (Μουσταφά)

Σεβασμός. (Εμπρού)

Δύναμη. (Αχμέτ)

Όλοι μαζί... (Χουσεϊν)

... μπορούμε... (Νουρή)

... να καταφέρουμε πολλά! (Αχμέτ)

Η ομάδα μας... (Εμπρού)

... είναι ενωμένη... (Νουρή)

... για ΠΑΝΤΑ! (Χουσεϊν)

Και για μια ζωή! (Μουσταφά)

Η μέρα του μεγάλου κλεισίματος είχε έρθει, Αν και όλοι υποσυνείδητα πιστεύαμε πως δεν θα έφτανε ποτέ. Η θλίψη φαινόταν στα μάτια όλων, όμως το γιορτινό κλίμα επικάλυπτε τα συναισθήματα αυτά. Στην πορεία όμως συνειδητοποιήσαμε πως τα συναισθήματα αυτά δεν ήθελαν να μείνουν θαμμένα μέσα μας και πως ήθελαν να αναδυθούν. Ο πόνος επουλώνεται μόνο όταν εκφραστεί και εμείς μοιραστήκαμε τον κοινό μας πόνο. Στο τέλος, όλη η ομάδα εξέφρασε την επιθυμία της συνέχισης του προγράμματος διότι αυτό συνεπάγεται και με την ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΜΑΣ.

Ομάδα Νέων Ενηλίκων
Γυναικών Δ.Ε.Ν. Ξάνθης

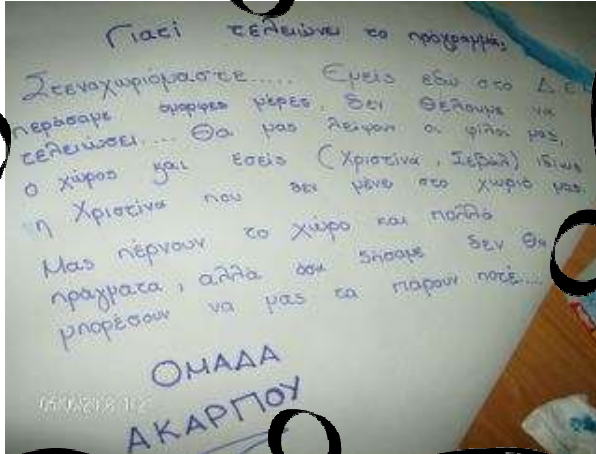
ζωγραφίζοντας μαζί...

... Δ.Ε.Ν. αποτυπώνουμε
την πορεία μας!

Αφομοιώνοντας...

... τη δίχρονη πορεία
της ομάδας μας

Κουβεντιάζοντας
με τους γονείς των νέων...

Η κουβέντα επικεντρώθηκε στο ότι από τη στιγμή που άρχισαν να έρχονται στο ΔΕΝ τα παιδιά, έγιναν πιο ανεξάρτητα, στάθηκαν στα πόδια τους, άρχισαν να κυκλοφορούν χωρίς να μας έχουν ανάγκη.

« Αυτό μας χαροποίησε – πήραν μια γεύση για το πώς είναι να ζεις έξω. Ανοίχθηκαν και κοινωνικά – πριν φοβόντουσαν, τώρα άρχισαν να εμπλέκονται. Επίσης, κάποια παιδιά βρήκαν το κατάλληλο έδαφος και χώρο να εκφραστούν σε πράγματα που πριν δεν είχαν τη δυνατότητα. Ανακάλυψαν περισσότερες δεξιότητες.»

Το Δ. Ε. Ν. Εχίνου βγαίνει στο «δέλτα του ποταμού» μετά από ένα μακρινό ταξίδι! Ένα δέλτα γεμάτο από: γέλιο, χαρά, διασκέδαση, απόλαυση, δημιουργικότητα, παιχνίδι, ομάδα, ενθύμιο, συγκίνηση, φιλία, ένταση, μουσική, χορός, αμηχανία, χωρισμός, ελπίδα, ευχαρίστηση, παρέα...

Κόκκινη κλωστή δεμένη...

Το Δ. Ε. Ν. Γλαύκης κατοικήθηκε από πολλές ομάδες νέων - ομάδα παιδιών, ομάδες προεφήβων και ομάδες εφήβων.

Μια κόκκινη κλωστή έδεσε όλες τις ομάδες μαζί, καθώς οι νέοι ανακάλυπταν την κοινή τους αγάπη για τα παραμύθια. Αφήγηση, καταγραφή ιστοριών των γιαγιάδων & των παππούδων, εικονογράφηση, θεατρικό δρώμενο... όλες οι μορφές δημιουργικής έκφρασης χώρεσαν!

Αφήγηση παραμυθιών «ιστορίες για την αγάπη»

Όλοι μαζί στην τελευταία μας συνάντηση

Μια βροχερή νύχτα που δεν μπορούσαμε να βγούμε έξω για να παίξουμε, η γιαγιά μου μας πρότεινε να κάτσουμε δίπλα στη σόμπα και να μας διηγηθεί μια ιστορία.

Η ιστορία που θα μας έλεγε ήταν μία αληθινή ιστορία που την είχε ζήσει πριν από 60 χρόνια. Εκείνα τα χρόνια οι άνθρωποι ήταν πάρα πολύ φτωχοί. Βούλευαν το καλοκαίρι για να έχουν να φάνε το χειμώνα. Επειδή δεν είχαν μεγάλες ποσότητες, αναγκαζόντουσαν να φτιάχνουν μόνοι τους γιαούρτια, τυριά, βούτυρο από το γάλα που έπαιρναν από τα ζώα τους. Επίσης το μαλλί και το δέρμα που έπαιρναν από τα ζώα, το χρησιμοποιούσαν για να φτιάξουν διάφορες ενδυμασίες όπως παντελόνια, πανωφόρι, κάλτσες, φανέλες και χαλιά. Το δέρμα το επεξεργάζονταν για να φτιάχνουν παπούτσια, παντόφλες και δοχεία όπου συντηρούσαν την μυζήθρα και το λάδι. Πολλές φορές όταν τελειωναν οι προμήθειές τους οι άνδρες κάταντε μεγάλα ταξίδια με τα γαϊδούρια και τα μουλάρια τους, πηγαίνανε στη γειτονική Βουλγαρία για να αναζητήσουν λίγη τροφή και οικονομική ώστε να βγάλουν το χειμώνα.

Τελειώνοντας την ιστορία της η γιαγιά μας είπε ότι είμαστε πολύ πωχεροί που ζούμε σε αυτή την εποχή.

Τα δύσκολα χρόνια

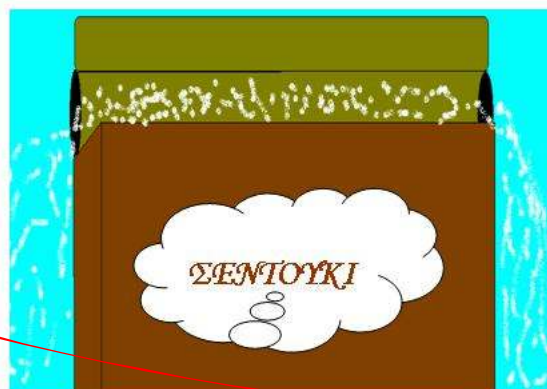
ΜΑΓΙΣΣΑ

ΖΕΛΕΝΚΟ (ΠΡΑΣΙΝΟ)

Μια φορά και έναν καιρό υπήρχε μια μάγισσα. Αυτή ήτανε μια πολύ κακιά μάγισσα και το όνομα της ήτανε "Ζελένκο". Η μάγισσα προτιμούσε να βγαίνει της νύχτες για να τρομάζει τους ανθρώπους. Ένα βράδυ η μάγισσα τρόμαξε μια γυναίκα από το χωριό. Η γυναίκα αυτή από το φόβο της πέθανε. Στο παρελθόν είχανε γίνει και άλλα παρόμοια περιστατικά, για αυτό το λόγο, οι χωριανοί αποφάσισαν να την φάξουν και να την τιμωρήσουν. Ξεκίνησαν όλοι μαζί να τη φάχνουν, μετά από τέσσερις μέρες την βρήκαν και την τιμώρησαν. Η τιμωρία της ήταν να τη κρεμάσουν. Από τότε καμία μάγισσα δεν ξαναενοχλήσε το συγκεκριμένο χωριό.

Παραμύθι -ΤΟ ΑΛΑΤΙ-

Μια φορά και έναν καιρό ένας φτωχός ζούσε σε μια παραλία. Ήρθε ο καιρός που δεν είχε π να φάει, όταν βγήκε στεναχωρημένος και πεινασμένος στην παραλία είδε εκεί ένα παλιό σεντούκι, όταν το άνοιξε είδε ότι μέσα δεν είχε τίποτα, και είπε «να είχα λίγο ψωμί και ένα μήλο» αμέσως από τη σεντούκι βγήκε ένα μήλο και λίγο ψωμί. Ο φτωχός άνθρωπος είπε πάλι: «να είχα μία βάρκα για να φάρεψω λίγα ψάρια» το σεντούκι άκουσε αυτά που ζήτησε ο φτωχός και του τα έδωσε όλα. Τα πήρε μαζί του και πήγε προς την θάλασσα, όταν φάρεψε τα ψάρια τα έβαλε μέσα σε ένα καλάθι. Όταν τελείωσε το ψάρεμα βγήκε έξω από το νερό άναψε φωτιά για να ψήσει ένα ψάρι. Άρχισε να το τρώει, εκεί κατάλαβε ότι το ψάρι ήταν ανάλατο και είπε: "να είχα και λίγο αλάτι να έβαζα στο ψάρι μου", τότε το σεντούκι έβγαλε αλάτι τόσο πολύ που βούλιαξε τη βάρκα. Από τότε άρχισε η θάλασσα να βγάζει συνέχεια αλάτι και είναι αλμυρό το νερό της.

Μια φορά και έναν καιρό στο χωριό μας τη Γλαύκη ακούστηκε ότι βγήκε μια μάγισσα και ένας άνδρας την είδε και τρόμαξε. Ο άνδρας αυτός παρότι είχε προιάξει αποφάσισε να ακολουθήσει αυτήν την γυναίκα για να δει τι θα κάνει (δεν ήξερε ότι είναι μάγισσα). Όταν κατάλαβε ο άνδρας αυτός ότι η γυναίκα αυτή ήταν μάγισσα πς είπε: Σε είδα να μεταμορφώνεσαι, ξέρω τι δουλειά κάνεις και θα το πω σε όλο το χωριό.

Η γυναίκα τότε του είπε: Αν πεις στο χωριό αυτό που είδες και το μάθουν οι χωριανοί τότε θα σκοτώσω εσένα και τους ανθρώπους που αγαπάς. Ο άνθρωπος αυτός αφού το σκέφτηκε πολύ αποφάσισε να πει όλη την αλήθεια στην γυναίκα του αλλά αυτή δεν τον πίστεψε. Τότε ο άνδρας αποφάσισε να πει την ιστορία αυτήν στον ιερέα, έτσι κι έγινε.

Ο ιερέας του είπε: μη φοβάσαι εγώ είμαι μπροστά σου και σου υπόσχομαι ότι κανένας δεν θα σε πειράξει ούτε εσένα ούτε τους ανθρώπους που αγαπάς, απλά θέλω να την ονομάσεις. Ο χωρικός ονόμασε τη μάγισσα, ο ιερέας πήγε και την βρήκε, διάβασε μια ευχή και η μάγισσα πέθανε. Από τότε ζούσαν όλοι καλά και εμείς καλύτερα.

“Ο ιερέας που βοήθησε τον άνθρωπο από τη μάγισσα”

“Η μάγισσα που μεταμορφώθηκε σε πουλί”

Μια φορά και έναν καιρό στο χωριό μας ακούστηκε ότι βγήκε μία μάγισσα. Ένας άνδρας που την είδε τρόμαξε παρά πολύ. Ο άνδρας αυτός αποφάσισε να ακολουθήσει αυτή τη γυναίκα για να δει τι συμβαίνει. Στην αρχή δεν κατάλαβε ότι η γυναίκα αυτή ήταν μάγισσα. Κάποια στιγμή η γυναίκα αυτή άρχισε να λέει κουβέντες που δεν καταλάβαινε και μετά την είδε να γίνεται πουλί.

Ο άντρας την ακολούθησε αλλά η μάγισσα μπήκε σε ένα παλιό σπίτι που μέσα δεν υπήρχε κανένας. Η μάγισσα άρχισε να διαβάζει κάτι που δεν το καταλάβαινε ο άνθρωπος. Την άλλη μέρα ο άντρας είχε πει σε όλο το χωριό τι είχε συμβεί. Όταν πήγαν σε αυτό το σπίτι η μάγισσα είχε πετάξει προς τα επάνω και όλοι οι άνθρωποι μπήκαν μέσα για να δούνε τι γίνεται. Μπήκαν μέσα και αντίκρισαν στους τοίχους ζωγραφισμένους ανθρώπους οι οποίοι είχαν στο παρελθόν πεθάνει. Έτσι κατάλαβαν ότι η γυναίκα αυτή ήταν μάγισσα. ... αποφάσισαν για να διώξουν το κακό να κάψουν το σπίτι και να ονομάσουν αυτό το πουλί καρακάξα.

Το Αστέρι του βορά

Μια φορά και έναν υπήρχε ένα παιδί που ζούσε σε μια πόλη πολύ μεγάλη πόλη. Δεν του άρεσε καθόλου η πόλη αυτή, διότι δεν γνώριζε κανέναν. Οι γονείς του δεν του λέγανε ποτέ την αλήθεια. Μια νύχτα εκεί που καθόταν στο παράθυρο, βλέπει δύο άνδρες να σέρνουν έναν τρίτο, το πετάνε στα σκουπίδια. Το παιδί ξαφνιασθηκε και κατεβείκε κατευθύν κάτω. Ο άνθρωπος αυτός δεν του μίλησε καθόλου, βγάδι του δίνει μια πυξίδα και του λέει αυτή η πυξίδα θα σε οδηγήσει στο άντρά σου και θα σου πει την αλήθεια. Το παιδί δεν το πίστεψε αρχικά, όμως όταν έκλεισε τα μάτια του και ονειρεύτηκε το χωριό το οποίο δεν ήξερε, τότες άρχισαν να ακούγονται κάποιες φωνές να φωνάζουν *Κένταυρος*. Το παιδί είχε καλές σχέση με τη μαμά, ενώ με τον μπαμπά δεν είχαν καλή σχέση. Πήρε απόφαση να πάει να ψάξει να μάθει για το χωριό, παίρνει λεφτά από το σπίτι στα κρυφά και αφήνει μήνυμα στους γονείς του ότι θα φύγει να πάει να βρει το χωριό του. Βγαίνοντας από το σπίτι, έκανε μια ευχή να βρει το χωριό του. Φτάνοντας στο σταθμό του τρένου, ρωτάει έναν άνθρωπο πως μπορώ να πάω στο *Κένταυρο* μήπως μπορείτε να με βοηθήσετε, ναι... και βέβαια!... και εγώ εκεί πάω, αν θέλετε ελάτε μαζί μου. Ξεκινάνε το μακρινό ταξίδι, φτάνοντας στην Ξάνθη, παίρνουν το λεωφορείο για το χωριό. Το παιδί όσο πήγαινε ενθουσιαζόταν και όλο και πιο πολύ, όσο ο άντρας κοιτάζε το παιδί τον αγαπούσε περισσότερο. Όταν έφτασαν στο χωριό έβγαλε την πυξίδα του για να δει που ζούσαν οι γονείς του κυρίως η μητέρα του, εκεί είδε ένα πανέμορφο σπίτι. Ο άντρας που ήταν μαζί του τον ρώτησε που θα μείνει, δεν ξέρω, έλα στο σπίτι μου θα χαρώ να φιλοξενήσω ένα άτομο σαν και σένα.

Όταν φτάσανε στο σπίτι, έμεινε σοκαρισμένος διότι είδε το σπίτι που είχε δει στην πυξίδα. Βγάδι αμέσως την πυξίδα και εφαρμόζει τους δείκτες για τον άντρα που τον φιλοξενεί και είδε την μητέρα με ένα παιδί στην αγκαλιά και δίπλα της ο άντρας αυτός, αγκαλιασμένοι και χαρούμενοι σε σχέση με την πόλη στην οποία ήταν δυστυχισμένοι. Κοιτάζει τον άντρα μια φορά και τον ρωτάει αν είχε ποτέ οικογένεια, ο άντρας του απαντάει ναι είχα μια γυναίκα και ένα παιδί, το οποίο χωρίσαμε, γιατί βρήκε έναν πλούσιο και παντρεύτηκε. Το παιδί που είχα θα είναι στην ηλικία σου τώρα. Το παιδί τον αγκαλιάζει τον πατέρα του φωνάζοντας δυνατά μπαμπά και κλαίγοντας του είπε εγώ είμαι ο γιος σου αυτή πυξίδα μου λέει όλη την αλήθεια. Το παιδί ζήτησε από τον μπαμπά του κάνει μια ξεναγήσει στο χωριό να του δείξει τις διάφορες περιοχές. Στην αρχή πήγαν στο (καπαράν) που είχε μια βρύση έβγαλε κατευθύν τη πυξίδα και είδε ότι το νερό αυτό ήταν παρά πολύ θεραπευτικό. Στο τέλος όταν γύρισαν όλα τα μέρη, πήγαν σε ένα βουνό (πρέβαλ) όπου από κ' φαινόταν όλο το χωριό, βγάδι τη πυξίδα για να μάθει την ιστορία του χωριού. Ο μπαμπάς και το παιδί δέθηκαν πάρα πολύ και δεν ήθελαν ποτέ να χωριστούν. Μετά από δέκα χρόνια αναρωτήθηκαν γιατί δεν το έμαζε καθόλου η μητέρα του και είδε πως είχε χωρίσει με τον άλλον και ερχότανε στο χωριό και αυτή πήγαν να την υποδεχτούν αυτή ζούσαν καλά και εμείς καλύτερα.

Δημιουργήσαμε το δικό μας παραμύθι και το Εμπλουτίσαμε με πραγματικά αλλά και φανταστικά γεγονότα... Νέοι και νέες, μια ομάδα με πολλές ανησυχίες, όνειρα και φιλοδοξίες. Καταφέραμε να Ενώσουμε τις δυνάμεις μας... Νευριάσαμε όταν δεν ήμασταν συνεπείς στις συναντήσεις μας. Τσαντιστήκαμε και Αγαπηθήκαμε. Υποσχθήκαμε το παραμύθι μας να γίνει θεατρικό. Φτιάξαμε διαλόγους, αναλάβαμε Ρόλους... Ορίσαμε παραπάνω συναντήσεις για να προλάβουμε το χρόνο. Υλοποιήσαμε το στόχο μας... συγκινηθήκαμε την ώρα που έπεσε η αυλαία και οι φίλοι μας όλοι ήταν εκεί.

Μέσα στο κείμενο είναι η ταυτότητά μας...! Μπορείτε να την ανακαλύψετε;

ΣΤΟΙΧΕΙΟ 1:

Σσας...τ' ακούτε ένα πιάνο παίζει κάπου μακριά, δεν ξέρω αν τ' ακούτε... είναι τόσο όμορφο! Κάποιοι κοιμούνται και ονειρεύονται. Περπατούν και ονειρεύονται. Κάτι όμορφο γεννιέται... ένα άσπρο φορτηγάκι έρχεται στην Κομοτηνή. Ανοίγει τις πόρτες του και φωνάζει. Βάλτε τα όνειρά σας εδώ μέσα γρήγορα, μη σας φύγει τίποτα, είναι καιρός να τα ζωντανέψουμε! Και το κάναμε! Νοικιάσαμε ένα δωμάτιο και φωνάξαμε παιδιά να παίξουμε και να βάψουμε τις καρδιές μας και τους τοίχους του. Κάπως έτσι ξεκίνησαν όλα και αν θυμηθείτε αλλά και αν κοιτάξετε γύρω σας θα βρείτε τον άνθρωπο που άνοιξε την αγκαλιά του και μάζεψε όλα τα όνειρα μαζί, τον οδηγό του άσπρου αυτού φορτηγού. Από Α είναι το όνομά του.

ΣΤΟΙΧΕΙΟ 2:

Το πιάνο συνεχίζει να παίζει και να! Να! ακούστε ήρθε και ένα βιολί να συνοδέψει. Γαλήνη...ηρεμία και κάπου πιο μακριά ακούω βηματάκια διστακτικά, βηματάκια και ναι γελάκια, παιδικά γέλια και χαχανητά. Σαν να αρχίζουμε να περνάμε καλά μου φαίνεται. Ακολουθήσαμε τα βηματάκια και φτάσαμε μέχρι την Ξάνθη, που είχαμε φροντίσει να έχουμε και εκεί ένα δωματάκι για να μαζεύουμε και άλλα όνειρα και περπατώντας δεν καταλάβαμε πώς φτάσαμε μέχρι το Νέστο, που είναι ποτάμι και ένα ποτάμι δεν είναι δωματάκι να το βάψεις όπως θέλεις, και αυτό

έβαψε εμάς! Το ποτάμι μεταφέρει και πάει μακριά ό,τι και αν αφήσεις πάνω του. Και εμείς βάλαμε πολλές πολύχρωμες βαρκούλες με πολλά χαμόγελα μεγάλων και μικρών και τα ταξιδέψαμε μακριά, πολύ μακριά. Μη σας πω ότι περάσαμε και τα σύνορα και τα γεωγραφικά και αυτά που βάζουμε εμείς από το σπίτι μας και τα δωματάκια μας! Όπου πήγαν οι άλλοι με το αεροπλάνο κουβαλώντας και τα σύνορά τους μαζί, εμείς πήγαμε με μια βαρκούλα αφήνοντας ό,τι είχαμε πίσω μας. Έτσι λοιπόν, αν κοιτά-

ξετε καλά και εσείς εκεί που είναι μαζεμένα πλέον όλα τα αεροπλάνα ίσως βρείτε και μία βαρκούλα για να σας ταξιδέψει.

ΣΤΟΙΧΕΙΟ 3:

Σσας, ακούστε! Μαζί με ένα πιάνο και ένα βιολί που παίζουν ήρθε και ένα τύμπανο βαρύ και δυνατό. Μπαμ! Ακούστηκε και αυτό. και όλοι τρομάξανε. Ήρθε μια καταιγίδα αλλά για λίγο. Και μετά το δωματιάκι της Κομοτηνής έπρεπε να αλλάξει. Μετακομίσαμε. Κάναμε ένα καινούριο δωματιάκι και τσαφ μας δώσαμε και ένα όνομα περίεργο. Δ.Ε.Ν μας είπαμε, όπως λέμε Δημιουργικό Εργαστήρι Νέων! Μεγαλώσαμε και εμείς, μεγαλώσανε και τα όνειρά μας. Και αυτή τη φορά ήμασταν πιο σίγουροι για αυτά. Τα ζωγραφίσαμε, τα πλάσαμε με πηλό, τα κάναμε παραμύθια, και να ήρθε ένα καλοκαίρι που δεν μας έκοψε στη μέση. Κάναμε

διακοπές στη Μέση και είπαμε γιατί να μην συνεχίσουμε και στην παραλία; Εκεί μας περίμεναν κάποια κορίτσια και λίγα αγόρια να χορέψουμε, και χορέψαμε ο καθένας το ρυθμό του, που τελικά έγινε ένας ρυθμός, ένας χορός, μία φωνή.

Ένα κορίτσι που τώρα έχει μεγαλώσει πια, ίσως σας δείξει εκείνο τον παλιό χορό και ίσως σας δώσει και ένα δωράκι. Γιατί δεν ψάχνετε να το βρείτε;

ΣΤΟΙΧΕΙΟ 4:

Ασας, τι να σας πω, τώρα ακούω μια ολόκληρη ορχήστρα από μουσικά όργανα. Τώρα είπαμε να παίξουνε όλα μαζί για μία πρώτη και τελευταία συναυλία. Και δώσαμε όμως πολλές παραστάσεις: Κομοτηνή, Ξάνθη, Σάπες, Ίασμο, Οργάνη, Εχίνο, Γλαύκη, Κένταυρο, Δέκαρχο, Σμίνθη, Παραμυθοχώρα όπου μπορείτε να φανταστείτε! Στα τόσα πολλά πρόσωπα προσθέστε τόσα παλιά και καινούρια όνειρα πολλαπλασιάστε τόσες παιδικές φωνούλες και μην διαιρέσετε, μην αφαιρέσετε τίποτα...και ιδού η καλύτερη χορωδία για μια πολύ καλή ορχήστρα. Και να φτάσαμε στο τέλος. Αν πλησιάσετε έναν μουσικό, -άραγε υπάρχει κανείς σ' αυτό το πάρκο (-) θα σας ψιθυρίσει κάτι στο αυτί που είναι για εσάς σαν θησαυρός. Τρέξτε να το βρείτε!

Κοιτάξτε γύρω σας! Μοιραστείτε με τα άλλα παιδιά ό,τι κρατάτε. Κάπως θα πρέπει τα κομμάτια που έχετε στα χέρια σας να ενώνονται και να φτιάχνουν ένα κλειδί. Κάπου υπάρχει μια πόρτα που ανοίγει μ' αυτό το κλειδί. Δώστε το κλειδί στον πορτιέρη. Αφήστε την πόρτα ανοιχτή και ακούστε τον για λίγο. Μπορεί να σας ταξιδέψει σε κάτι καινούριο, μπορεί να σας δείξει μια καινούρια αρχή.

ΠΟΡΤΙΕΡΗΣ ΜΕΤΑΔΕΝ:

Οι εποχές αλλάζουν. Άνθρωποι φεύγουν και άνθρωποι χωρίζουν. Άλλοι όμως έρχονται και άλλοι ξανασμίγουν. Όλοι μαζί 6 χρόνια παίξαμε, γελάσαμε και ονειρευτήκαμε. Δεν κάναμε πολλά. Ανάψαμε ένα σπίρτο που δεν λέει να σβήσει και το κουβαλάει ο καθένας μέσα του. Γι' αυτό δε σας λέμε να μετανιώσετε.

ΜΕΤΑΔΕΝΙΩΣΕΤΕ!!! Ο κόσμος αλλάζει όχι από τη μια στιγμή στην άλλη, αλλά μέσα από τον τρόπο που ζούμε. Προσθέτουμε δεν αφαιρούμε, πολλαπλασιάζουμε δεν διαιρούμε! Δώστε το σπίρτο και σε άλλους, στους φίλους σας, στους γονείς σας, στους περαστικούς σας, στους γείτονές σας και ανάψτε το φυτίλι... Σας ευχαριστούμε.

... ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΓΡΑΜΜΑ ... από την εμψυχώτρια της ομάδας

Αγαπητά μέλη του Δ.Ε.Ν. !!!

Γεια σας ! Hi! Hello! Merhaba! Hallo!

Λοιπόν, πλησιάζουμε στο τέλος της δράσης μας !!!

Το Δ.Ε.Ν. κλείνει...

Αρχίζουν οι διακοπές, οι καλοκαιρινές, οι αμέριμνες, οι πολυπόθητες γεμάτες από εκπλήξεις και προσδοκίες... τα σχολεία κλείνουν, ένας ακόμη χρόνος τελειώνει... Αφήνουμε πίσω μας άλλη μια σχολική χρονιά... μεγαλώνουμε ... μερικοί και μερικές από εμάς θα αλλάξουν σχολεία, κάποιοι και κάποιες τελειώνουν το Δημοτικό και θα πάνε Γυμνάσιο! Ένα καινούργιο σχολείο, ένα νέο περιβάλλον και ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΡΧΗ, ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ για όλους μας !

Φέτος, με το 2008, με την αρχή της νέας χρονιάς γνωριστήκατε με το Δ.Ε.Ν., το Δημιουργικό Εργαστήρι Νέων. Τι θα λέγατε λοιπόν για το Δ.Ε.Ν. ; Μετά από τόσες συναντήσεις και τώρα που φτάνουμε στο κλείσιμο της ομάδας πως θα αποτυπώνετε τις σκέψεις και τα συναισθήματά σας; Μπορείτε να δημιουργήσετε κάτι που σας εκφράζει και που θα γεννηθεί από τα θέματα όπως ...

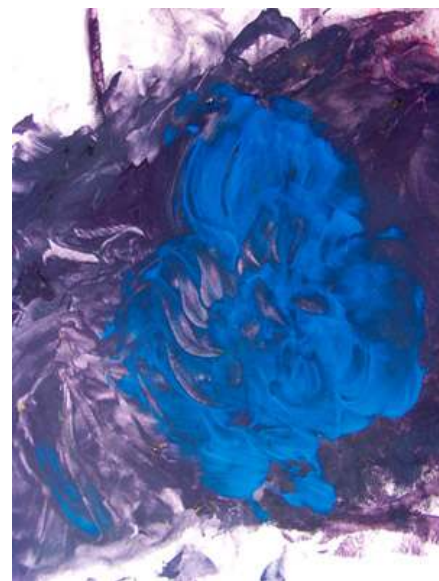
Το Δ.Ε.Ν. για μένα είναι και θα είναι...

Τι θα έλεγες ότι ανακάλυψες στο Δ.Ε.Ν. που σου είναι πολύτιμο;

Αν το Δ.Ε.Ν. ήτανε ένα μικρό κουτάκι με θησαυρούς ποια θα ήταν τα «3» πράγματα που θα έπαιρνες μαζί σου, για να σε συνοδεύσουν στο μέλλον;

Αν σκεφτείς την ομάδα σου τι θα έλεγες για αυτήν;

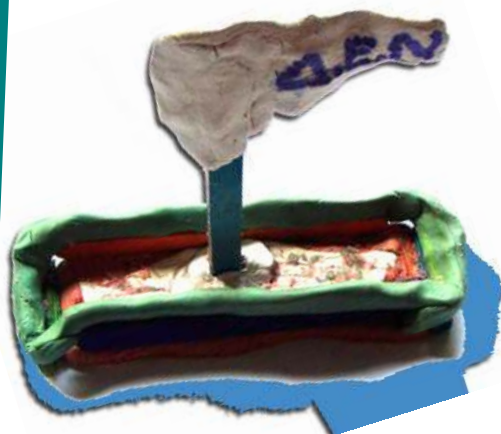
Καλές εμπνεύσεις και ΚΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ...

ΓΕΦΥΡΑ

Για μένα το Δ.Ε.Ν., το Εργαστήρι, το ΚΕΣΤΕΜ είναι μια ΓΕΦΥΡΑ που μας ενώνει με τη ΖΩΗ.

Μπελίζ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΜΟΥ

Το καράβι αυτό, ήθελα να το φτιάξω από την πρώτη στιγμή που ήρθα εδώ. Ήτανε γραφτό να το φτιάξω σήμερα... Ίσως είναι η τελευταία φορά που έρχομαι εδώ... Το μόνο πράγμα που θέλω να πάρω από εδώ είναι ΟΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΑΣ!!!

Ντενίζ

ΦΙΛΙΑ-ΓΝΩΣΗ-ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ

Αυτές είναι οι τρεις λέξεις που δεν θα τα ξεχάσω ποτέ μου!!!

Εγώ σε αυτό το εργαστήρι μέσα από τις δραστηριότητες που κάναμε έμαθα ότι τίποτα δεν είναι αδύνατο! Επίσης έμαθα να συμμερίζομαι με τις φίλες μου σαν μια ομάδα και έμαθα να διασκεδάζω καθώς δουλεύω. Δυστυχώς ΟΙ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΔΙΚΟΠΤΕΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΜΑΚΡΕΣ!!!

Το Δ.Ε.Ν. για μένα είναι μια φιλική ομάδα, αγάπη και θα μείνει μία μεγάλη φιλική ομάδα και μια μεγάλη αγάπη για όλους μας!!!

Μπιλλούρ

Το βιβλίο των αναμνήσεών μας

«Διασκεδάζω πολύ που έρχομαι σε αυτό το φροντιστήριο. Οι ώρες μας περνάνε διασκεδαστικά... Θέλω να έρθω πολύ και το καλοκαίρι. Love Kesrem.»

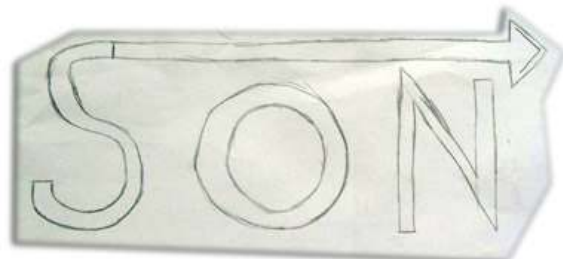
«Αυτό το δωμάτιο με συγκινούσε πολύ. Αλλά τώρα το δωμάτιο αυτό έκλεισε. Είμαι και στεναχωρημένη και χαρούμενη. Στεναχωριέμαι επειδή ήμουν εδώ όλο το χρόνο και τώρα κλείνει. Είμαι χαρούμενη επειδή του χρόνου θα ξαναέρθω.»

«Αυτό το δωματιάκι είναι το παν, παίχτηκε και τελείωσε...»

«Με τους δασκάλους παίζουμε ότι παιχνίδι θέλουμε παραδείγματος χάριν ζωγραφίζουμε.»

«Τέλος (son)»

Γκιουλσούμ - Σουχεντά - Εμέλ - Ταϊφούν - Μεχμέτ - Γιαβούς - Σουλέ

Από τις Γιορτές ΚΕΣΠΕΜ στον Ίασμο

Οι ομάδες νέων δημιουργούν τη μικρή γωνιά του Δ.Ε.Ν. για τις Γιορτές ΚΕΣΠΕΜ

Το σεντόνι της ομάδας μας

«Κλαίω. Πολύ ωραία ήταν εδώ. Χαρούμενα περνούσα εδώ πέρα.»

«Χαρούμενα. Φτιάχναμε ωραίες αφίσες. Θα ήθελα πολύ να ξαναοίξει και να ξαναρθούμε.»

«Πολύ ωραία. Πολύ χαρούμενα περάσαμε. Νιώθω χάλια επειδή θα κλείσει.»

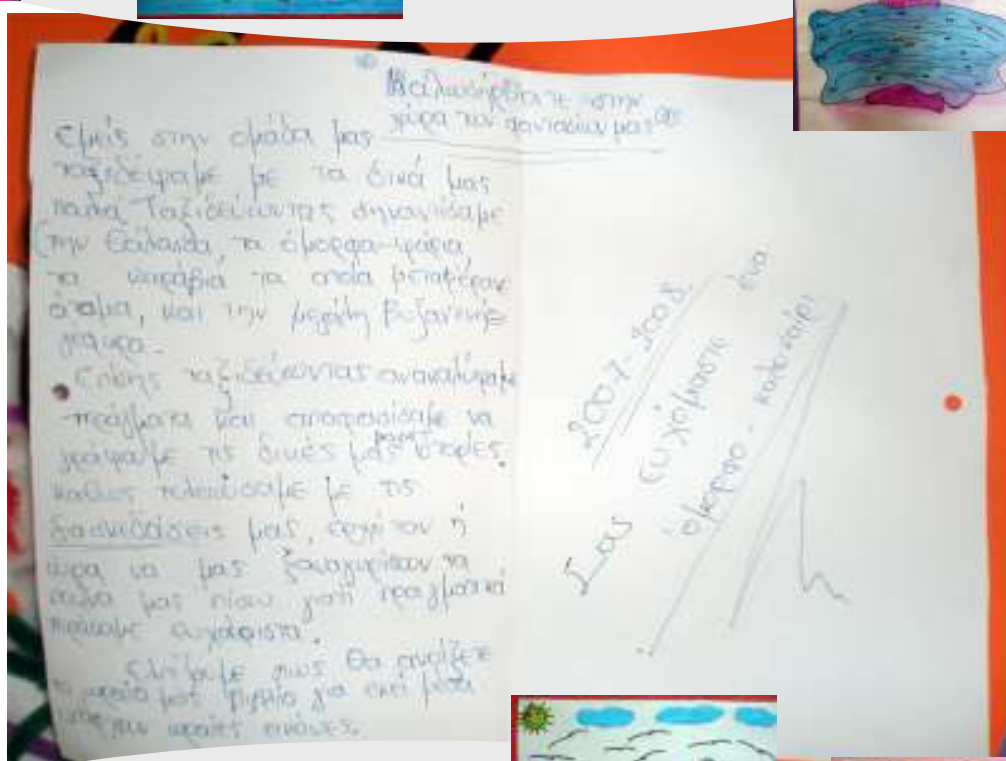
«Πολύ χάλια νιώθω για το ότι θα κλείσει. Όταν δεν θα υπάρχει το εργαστήριο δεν θα ξέρω τι θα κάνω στο σπίτι. Μετά από 5 χρόνια θα πω: μια φορά ερχόμασταν εδώ πέρα και φτιάχναμε ωραία πράγματα.»

Ακήφ - Αλέν - Γκιοκνούρ - Χιουμειρα

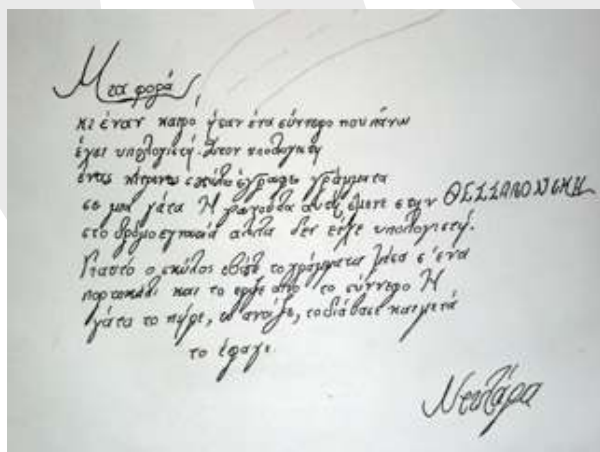

Το βιβλίο της ομάδας μας

«Εδώ που κάνουμε διάφορα πράγματα μου αρέσει πολύ. Όταν έρχομαι εδώ νιώθω την αγάπη. Εδώ παίζουμε, κάνουμε ωραία πράγματα.»

«Εδώ που κάνουμε τα πράγματα μου αρέσει πάρα πολύ. Το ΚΕΣΤΕΜ για εμάς είναι μαμά-μπαμπά. Το ΚΕΣΤΕΜ αγαπάω πάρα πολύ. Ποτέ να μην κλείσει το ΚΕΣΤΕΜ. Το ΚΕΣΤΕΜ για εμάς είναι ζωή.»

«Πιστεύω πώς απ' την ημέρα που γράφτηκε εδώ, πέρασα πολύ ευχάριστα. Αυτό που νιώθω στα αλήθεια είναι ότι καλά έκανα που γράφτηκε γιατί τις τελευταίες περνούσα μόνος παρά με φίλους. Ελπίζω πως αυτό το ΚΕΣΤΕΜ πως το λένε να ανοίξει κάποια φορά γιατί με βοήθησε όχι μονάχα στην φιλία αλλά και να αυξησει τις γνώσεις που έχω. Πραγματικά όλα αυτά τα χρόνια του 2007-2008 ετοιμάσαμε πολλά πράγματα τα οποία φάνηκαν πολύ καταπληκτικά να πω. Και ένα τελευταίο είναι πως σας εύχομαι ένα ωραίο καλοκαίρι.»

«Εγώ ήθελα να ξανά-ανοίξει το ΚΕΣΤΕΜ. Τώρα που κλείνει είμαι λίγο λυπημένη.»

«Εγώ δεν νιώθω καλά γιατί κλείνει το Δ.Ε.Ν. Ιάσμου. Στο Δ.Ε.Ν. κάναμε πολύ ωραία πράγματα. Θέλουμε να έχει και το καλοκαίρι ΚΕΣΤΕΜ. Αγαπώ πολύ την κυρία Γιώτα και όλους τους δασκάλους!!! Καλό καλοκαίρι.»

ΣΕΜΑ - ΑΪΣΕ - ΝΙΚΟΣ - ΧΟΥΜΕΪΡΑ - ΣΕΒΗΜ

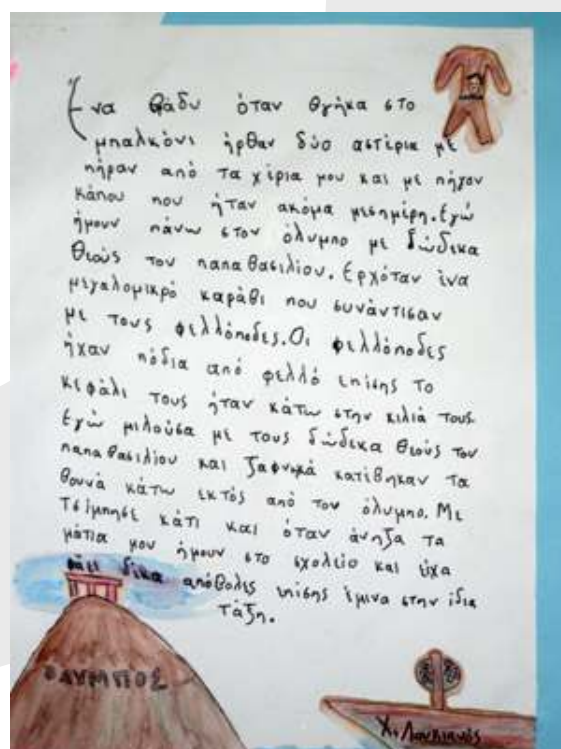
Τα δικά μας παραμύθια...

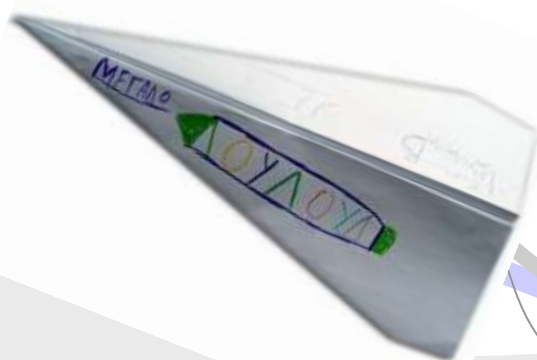
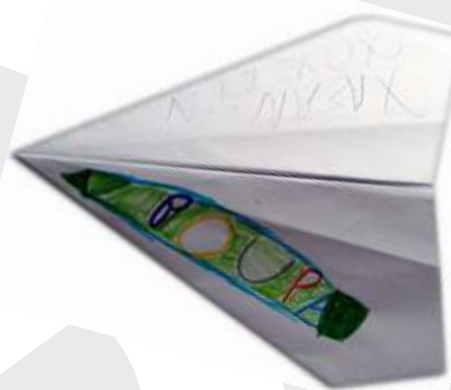

... μας ταξιδεύουν!

Η πορεία μου στο Δ.Ε.Ν.

Τι θα θυμάμαι
για το μέλλον...

«Τα Αστέρια της Οργάνης» μας αποχαιρετούν

Στο κλείσιμο της ομάδας στην Οργάνη, χρησιμοποιήσαμε τις νέες τεχνολογίες. Αυτό μας έδωσε την ευκαιρία να περάσουμε πολύ καλά και να μη «βαρύνουμε» από την δυσκολία του θέματος. Ένας αποχαιρετισμός δεν είναι ποτέ εύκολος. Στην Οργάνη όμως καταφέραμε και τον κάναμε διασκεδαστικό, όπως θα διαβάσετε παρακάτω στις απόψεις και εντυπώσεις των παιδιών για όλα αυτά που διαδραματίστηκαν κατά την διάρκεια της χρονιάς. Εμείς τις ηχογραφήσαμε. Παίξαμε με τις φωνές μας, άλλοτε τις αλλάξαμε. Συγκρίναμε τις γλώσσες και τις φωνητικές διαφορές. Θεωρήσαμε ότι κάναμε μια ραδιοφωνική εκπομπή ή ανεβάζουμε μια θεατρική παράσταση. Ιδού το αποτέλεσμα...

«Ήταν πολύ διασκεδαστικά αυτά που κάναμε στο ΚΕΣΤΠΕΜ. Μια φορά παίξαμε ένα παιχνίδι. Το όνομά του είναι καθρέφτης. Το παιχνίδι ήταν ως εξής: παίζετε με δύο άτομα. Το ένα άτομο κάνει διάφορες κινήσεις ή χορεύει. Το άλλο άτομο προσπαθεί να κάνει αυτό που κάνει ο άλλος. Όταν κάποιος φωνάζει «Αλλαγή!» τότε πρέπει να κάνει το αντίθετο. Αυτό που κάναμε μου άρεσε. Δεν το είχα ξανακάνει.»

ΦΑΤΜΑ

«Το όνομά μου είναι Χατιτζέ. Είμαι στην ΣΤ' τάξη.

Στο ΚΕΣΤΠΕΜ κάναμε διάφορες ασκήσεις από το σεβτούκι του σεβντά. Και το πιο σημαντικό περάσαμε πολύ ώρα με τους φίλους μας. Γνωρίσαμε νέους δασκάλους.»

ΧΑΤΙΤΖΕ

«Διασκεδάσαμε πάρα πολύ με αυτά που κάναμε στο ΚΕΣΤΠΕΜ. Κάθε φορά που πήγαμε στα ΚΕΣΤΠΕΜ παίξαμε και ζωγραφίσαμε. Διασκεδάσαμε και μάθαμε. Παίξαμε παιχνίδια στον υπολογιστή. Με λίγα λόγια το ΚΕΣΤΠΕΜ μας βοήθησε όλους.»

ΣΕΡΧΑΤ

«Αυτά που κάναμε στο ΚΕΣΤΠΕΜ: Στο ΚΕΣΤΠΕΜ ζωγραφίσαμε τη ζωγραφιά και κάναμε ασκήσεις, παίξαμε παιχνίδια, ακούσαμε παραμύθια. Κάναμε και δικό μας τραγουδί. Ξανακάναμε την ζωγραφιά την εβδομάδα πριν έρθει η Τίνα και διαβάσαμε δικό μας παραμύθι. Δίπλα της είχε μια γυναίκα. Και κάναμε μάσκες.»

ΣΕΧΕΡ

«Το όνομά μου είναι Χαρούν και πηγαίνω στην ΣΤ' τάξη, στο Δημοτικό της Οργάνης. Εγώ αγαπώ πάρα πολύ το ΚΕΣΤΠΕΜ. Εκεί διασκεδάσαμε και πάρα πολλά παιχνίδια παίξαμε και με πολύ χαρά μάθαμε. Κάναμε δικά μας μουσικά όργανα, μάθαμε τις πόλεις και τις περιοχές. Εγώ αγαπώ πολύ το ΚΕΣΤΠΕΜ.»

ΧΑΡΟΥΝ

Αφίσα από τις αφηγήσεις στα ΚΕΣΠΕΜ - Ιούνιος 2008

Αργοπεθαίνει
όποιος γίνεται σκλάβος της συνήθειας, επαναλαμβάνοντας κάθε μέρα τις ίδιες διαδρομές,
όποιος δεν αλλάζει περπατησιά,
όποιος δεν διακινδυνεύει και δεν αλλάζει χρώμα στα ρούχα του,
όποιος δεν μιλεί σε όποιον δεν γνωρίζει.

Αργοπεθαίνει
όποιος αποφεύγει ένα πάθος,
όποιος προτιμά το μαύρο για το άσπρο και τα διαλυτικά σημεία στο "Ι" αντί ενός συνόλου συγκινήσεων που κάνουν να λάμπουν τα μάτια, που μετατρέπουν ένα χασμουρητό σε ένα χαμόγελο, που κάνουν την καρδιά να κτυπά στο λάθος και στα συναισθήματα.

Αργοπεθαίνει
όποιος δεν αναποδογυρίζει το τραπέζι,
όποιος δεν είναι ευτυχισμένος στη δουλειά του,
όποιος δεν διακινδυνεύει τη βεβαιότητα για την αβεβαιότητα για να κυνηγήσει ένα όνειρο,
όποιος δεν επιτρέπει στον εαυτό του τουλάχιστον μια φορά στη ζωή του να αποφύγει τις εχέφρονες συμβουλές.

Αργοπεθαίνει
όποιος δεν ταξιδεύει,
όποιος δεν διαβάξει,
όποιος δεν ακούει μουσική,
όποιος δεν βρίσκει σαγήνη στον εαυτό του.

Αργοπεθαίνει
όποιος καταστρέφει τον έρωτά του,
όποιος δεν επιτρέπει να τον βοηθήσουν,
όποιος περνάει τις μέρες του παραπονούμενος για τη τύχη του ή για την ασταμάτητη βροχή.

Αργοπεθαίνει
όποιος εγκαταλείπει μια ιδέα του πριν την αρχίσει,
όποιος δεν ρωτά για πράγματα που δεν γνωρίζει.

- Pablo Neruda

ΚΕ.Σ.Π.Ε.Μ. ΞΑΝΘΗΣ
Ρ. ΦΕΡΑΙΟΥ 2 & 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΤΗΛ:-ΦΑΞ 25410-22096
Email: den_xan@otenet.gr
ΚΕ.Σ.Π.Ε.Μ. ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ
ΜΗΛΤΙΑΔΗ 2
ΤΗΛ-ΦΑΞ: 25310-83304
E-mail: denkom@gmail.com

Σε μια πολύχρωμη γωνιά του Κ.Ε.Σ.Π.Ε.Μ.
υπάρχει το 'Δημιουργικό Εργαστήρι Νέων'
όπου όλοι οι νέοι είναι ευπρόσδεκτοι.

Σκοπός μας είναι να γεμίσουμε το χρόνο & το χώρο μας
με όσα χωράει η φαντασία μας.

Ξεκινώντας από τις επιθυμίες μας,
βρίσκουμε τρόπους να συνεργαστούμε για ένα κοινό αποτέλεσμα.
Κατασκευάζοντας, ζωγραφίζοντας, παίζοντας και συζητώντας,
αφήνουμε τη φαντασία μας να εκφραστεί και να μας ταξιδέψει
σε κόσμους που δημιουργούμε μαζί.

ΕΛΑ ΝΑ ΜΑΣ ΓΝΩΡΙΣΕΙΣ ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ!
Εμφυχωτές Δημιουργικού Εργαστηρίου Νέων

πρόσδεση & αφαίρεση
παλλακτισμού & διαίρεση

Απόστολο πατέρι. Απόστολο για όλους.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΕΠΕΑΕΚ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΣΥΓΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΝ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ
Επιχειρησιακό Πρόγραμμα
Εκπαίδευσης και Αρχικής
Επαγγελματικής Κατάρτισης